

สืออู่ (詩舞) เซียน
G.N Voyager แปล
Ooi Choon Liang ภาพ

ทดลองรับ

ทดลองอ่าน

คน
every

ทดลองอ่าน
สืออู่

วิญญาณ

今志異之莫逆於心

2

ทดลองชม

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

ผู้นำเผ่าเถียนอย่างไอโมซินและมังกรวารีเจียงหลีกกลับมาพบกับนักอ่านทุกท่านอีกครั้ง

แน่นอนว่าพวกเขายังคงข้องเกี่ยวกับปัญหาผีๆ เช่นเคย เพราะไอโมซินยังคงคอยช่วยเหลือวิญญาณที่มีเรื่องบางอย่างติดค้างจนไม่อาจปล่อยวางได้เหมือนที่ผ่านมา ทั้งยังจบการศึกษาจากโรงเรียนตำรวจและเข้าทำงานในหน่วยคดีพิเศษอย่างเต็มตัวแล้ว ในแต่ละวันของเขาจึงหมดไปกับการแก้ปัญหาต่างๆ ให้กับเหล่าวิญญาณโดยมีเจียงหลีเป็นผู้ช่วยในยามจำเป็น

'คน • สัตว์ • วิญญาณ' เล่มที่สองนี้ว่าด้วยเรื่องวิวาทผีที่ว่ากันตามหลักแล้วไม่ควรจะเกิดขึ้นกับคนเป็น แต่เมื่อมีคนที่ไม่อยากฟังว่าพะวังกับคนตาย ทำอย่างไรก็ตัดไม่ขาดเสียที และบังเอิญมีคนที่จะช่วยคลายกังวลนี้ให้ได้จริง วิวาทผีที่ตึงตันจะ使人เป็นผู้ติดกับคนตายจึงเกิดขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นคนเป็นผู้โชคร้ายคนนั้นยังเป็นเจียงอ้ออันเพื่อนของไอโมซินอีกด้วย ปัญหาไอโมซินย่อมไม่อาจดูดายแน่นอน

คุณนักอ่านทุกท่านอย่ารอช้า ร่วมติดตามผู้นำเผ่าเถียนและท่านบรรพบุรุษสกุลเจียงไปแก้ไขปัญหาดังกล่าวเหล่านี้ด้วยกันในหน้าถัดไปเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ราาย

แนะนำตัวละคร

- * ไอโมะชิน ทายาทคนสุดท้ายของเผ่าเถียน และเป็นผู้นำเผ่าคนปัจจุบัน อันเป็นรุ่นที่สี่สิบสาม หลังเรียนจบจากโรงเรียนตำรวจ ก็เข้าทำงานที่กองงานบุคคล กรมตำรวจนครบาลทันที
- * เจียงหลี่ มังกรวารีที่บรรพบุรุษสกุลเจียงบูชามาเมื่อเกือบพันปีก่อน เป็นเพื่อนกับไอเซียง ผู้นำเผ่าเถียนรุ่นที่หกซึ่งเป็นผู้ที่ให้คำสัญญาไว้ว่าจะให้ลูกหลานเผ่าเถียนหมั้นหมายเป็นคู่บ่าวสาวเพียงคนเดียวของเขา นั่นก็คือไอโมะชิน
- * เจียงเจิ้งฟาง ผู้นำสกุลเจียงคนปัจจุบัน เรียกขานเจียงหลี่ว่า ท่านบรรพบุรุษ และเป็นหัวหน้าหน่วยกองงานบุคคล เจ้านายของไอโมะชิน
- * ไอเว่ยเจิน ท่านแม่ของไอโมะชิน นับเป็นชนเผ่าเถียนอีกคนที่ยังมีชีวิตอยู่
- * เจียงอ้ออัน เพื่อนของไอโมะชินในโรงเรียนตำรวจ เคยผ่านเหตุการณ์ที่ต้องข้องเกี่ยวกับความลับและวิญญาณมาด้วยกัน
- * เจียงหิงชวน เพื่อนสมัยเรียนในโรงเรียนตำรวจของไอโมะชินอีกคนหนึ่ง ที่สนิทสนมกันดี

* สือหมิง

ผู้ดูแลศาลคนกระดาศคนปัจจุบัน เพื่อนสนิทของ
ไอโมะชิน

* เงินช้อจวิน

หัวหน้าทีมหนึ่งของกรมอาญา กำลังศึกษาดูใจอยู่กับ
ไอเยวี่เจิน

* ไอเงิน

ท่านตาของไอโมะจิน เป็นผู้นำเผ่าในช่วงที่เผ่าเถียน
เผชิญกับการล่มสลาย

* ไหวรง

ท่านยายของไอโมะจิน

* ไอนหานาน

หรือเสียวหนาน ลูกพี่ลูกน้องตัวน้อยของไอโมซิน
ที่คอยคุ้มครองและช่วยเขาทำงานอยู่เสมอ

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟูซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

ชิงหมิง* ปีที่ 23

เส้นสมรส

* ชิงหมิง หรือชิงเหม้ง คือหนึ่งในสี่สิบสี่ฤดูลักษณะอันเป็นช่วงเวลาแห่งความสดใสรื่นรมย์ มักจะเริ่มในช่วงวันที่ 4, 5 หรือ 6 เมษายน ซึ่งเป็นประเพณีที่แสดงถึงความตักเตือนภรรยาที่มีต่อบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้วของชาวจีน

บทนำ

เธอมีรอยยิ้มบนใบหน้า ท่าทางที่นั่งอยู่บนโซฟาที่สุดแสนจะเรียบร้อย

มีเพียงสองมือที่วางซ้อนกันบนตักพร้อมอาการหมუნแหวนแต่งงานบนนิ้วนางไม่หยุดเท่านั้นที่เผยความกระสับกระส่ายเล็กน้อยออกมา เธอรับฟังผู้หญิงที่นั่งอยู่ข้างเธอพูดคุยด้วยสีหน้าที่พยายามจดจ่อ แต่ในใจกลับบอกตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าอย่าเงยหน้าขึ้นไป *แค่อย่าเงยหน้าขึ้นไปก็พอ...*

ท่าทางการคิดแบบนั้นก็ยิ่งทำให้เธอสัมผัสได้ถึงสายตาที่มั่งแมงที่จ้องมองมาที่ตนเองตั้งแต่บนลงล่าง เธอรู้สึกหนาวเหน็บไปทั้งกายแต่ก็ทำได้เพียงรับมือกับผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าด้วยรอยยิ้มเท่านั้น

"จริงสิ ครั้งก่อนปาพูดเรื่องนั้นกับเธอแล้วใช่ไหม" ผู้หญิงคนนั้นน่าจะเข้าใจความกังวลของเธอผิดไป จึงวางมือลงบนมือของเธออย่างสนิทสนมและพูดอย่างอ่อนโยน "เธอจำได้หรือเปล่า"

ใจหวิวหวิวเต้นขึ้นมาทันใดพร้อมพยักหน้าอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก ฝ่ามือของผู้หญิงที่กดลงบนมือของเธอเย็นเฉียบ แต่มองเห็นแวววาวระยิบระยับเพราะความชื้นเหงื่อเล็กน้อย เธอรู้สึกว่าสายตาเหนือศีรษะแข็งกร้าวยิ่งกว่าเดิม

"ปากก็รู้ว่าทำให้เธอลำบากใจ เธอพยักหน้าเพื่อไม่ให้พวกเราสองแม่ลูกทะเลาะกัน ปาเลยรู้สึกขอบใจเธอมาก ที่เธอยอมแต่งให้เจ้หว่าก็ถือเป็นโชคดีของสกุลเชียเราแล้ว ปาเองก็ไม่อยากให้พวกเธอสองคนทะเลาะกันจนไม่มีความสุข เพราะความต้องการของปา ดังนั้นวันหลังพวกเราอย่าพูดถึงเรื่องนี้ต่อหน้าเจ้หว่า"

เลนนะ" หวงเหม่ยฉินหยิบทิชชูแผ่นหนึ่งมาเช็ดหางตาพลางมองสีหน้าของ เจิ้งหมินซินด้วยความอ่อนโยน

เจิ้งหมินซินตกตะลึงก่อนจะถอนหายใจออกมา แต่เมื่อรู้สึกถึงความหมาย ในคำพูดของหวงเหม่ยฉินคุลุ่มเครือ เธอก็ลังเลที่จะเอ่ยปากพูด "คุณป้า คุณป้า หมายความว่า...เรื่องนี้จะแล้วกันไปหรือคะ"

"อา...ป้าคิดดูแล้วนะ" หวงเหม่ยฉินตบมือเธออีกครั้งและพูดต่อ "ป้า คงตั้งต้นมากเกินไป ไม่ว่าจะเป็นพูดยังไงเจ้จ้งก็ไม่อยู่แล้ว ป้าก็ควรจะคิดเผื่อเจ้จ้งหา ไว้ก่อน ป้าไม่มาพูดเรื่องนี้กับเธอจนทำให้เธอทะเลาะกับเจ้จ้งหาเลย"

คราวนี้เจิ้งหมินซินโล่งอกได้แล้วจริงๆ ทันใดนั้นสายตาเหนือศีรษะ ก็ดูเหมือนจะหายไปเช่นกัน เธอขบขันในปฏิกิริยาตอบสนองทางประสาทของ ตัวเอง ก่อนจะเผยรอยยิ้มจริงใจกุมมือหวงเหม่ยฉินกลับพร้อมพูดขึ้นว่า "คุณป้า อย่าพูดแบบนี้เลยคะ มันไม่มีอะไรจริงๆ ตอนแรกฉันอยากบอกว่ามันเป็นแค่ พิธีการเท่านั้น ขอแค่คุณป้ามีความสุขก็พอแล้ว ฉันไม่คิดเลยว่าเจ้จ้งหาจะคัดค้าน ขนาดนี้"

"เธอเป็นเด็กดีจริงๆ เจ้จ้งของพวกเราเองที่ไม่มีโชค" หวงเหม่ยฉินหยิบทิชชู แผ่นที่สองออกมาเช็ดหางตาที่แดงระเรื่อ

เจิ้งหมินซินได้ยินเธอพูดแบบนี้ก็รู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อยแต่ก็ยัง ปลอบโยนเธอ "คุณป้าอย่าเสียใจไปเลยคะ ฉันคิดว่า...พี่เจ้จ้งก็คงหวังให้คุณป้า มีความสุขเหมือนกัน"

"นั่นสิ เด็กคนนั้นรู้ใจป้าที่สุด" หวงเหม่ยฉินเงยหน้ามองรูปถ่ายบนผนัง ใบหน้าฉายแววท้อเหี่ยวและโศกเศร้า ท่าทางซมกัลลันอารมณ์อย่างถึงที่สุดราวกับ วินาทีต่อมาจะพุ่งเข้าไปปลดรูปถ่ายนั้นลงมากอดเอาไว้แน่น

เจิ้งหมินซินเงยหน้าชำเลืองมองเร็วๆ แวบหนึ่ง ใบหน้าที่คล้ายคลึงกับ คู่หมั้นของเธอมักจะทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจอยู่เสมอ โดยเฉพาะดวงตาคู่นั้น ที่ราวกับกำลังจ้องมองเธออยู่ไม่ว่าเธอจะเดินไปที่ไหนก็ตาม การชำเลืองมอง ในครั้งนี้ทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ ไปทั่วทั้งร่าง เหมือนเสียเจ้จ้งจ้องมองมาที่เธอ

เธอรีบก้มหน้าลงไม่กล้ามองรูปถ่ายใบนั้นอีก โชคดีที่ในที่สุดหวงเหม่ยฉิน

ก็เปลี่ยนใจ

หวงเหม่ยจินมองไปยังรูปถ่ายไบนั่นก็คิดถึงลูกชายที่เสียชีวิตไปนานแล้ว น้ำตาจึงไหลออกมาอย่างก้นไม่อยู่ เจิ้งหมินซินรีบหยิบทิชชูสองสามแผ่นออกมาอีกครั้งพร้อมปลอบเธอเสียดๆ จากนั้นหวงเหม่ยจินเองก็ดูเหมือนจะผ่านเรื่องนี้ไปได้แล้วเช่นกันจึงเริ่มพูดคุยถึงการจัดการธุระใหญ่ๆ ในงานแต่งงานที่จะจัดขึ้นในอีกสามเดือนให้หลัง

เจิ้งหมินซินรู้สึกว้าวุ่นร่างผอมคลาญ เธอดื่มชา กินขนมกับหวงเหม่ยจินทั้งแขกและเจ้าบ้านต่างก็พูดคุยกันอย่างพลัดพลิน ที่จริงแล้วพูดตามตรงเลยว่ ตั้งแต่เสียเจิ้งหวาขอแต่งงานและพาเธอกลับไปเยี่ยมพ่อแม่ เธอก็กังวลมาโดยตลอด เธอรู้ว่าความสัมพันธ์ของคู่นั้นกับคนที่บ้านไม่ค่อยดี จึงเตรียมพร้อมรับการกลั่นแกล้งไว้แล้ว แต่หลังจากได้เจอหวงเหม่ยจินเธอก็วางใจ

ว่าที่แม่สามีของเธอเป็นคนร่าเริงแจ่มใสและค่อนข้างเอาใจใส่ พอพูดถึงพิธีแต่งงานก็ตามใจเธอไปเสียทุกอย่าง แถมยังเป็นฝ่ายเอ่ยปากว่าจะช่วยพวกเธอจ่ายค่าบ้านหลังใหม่ ถ้าเธอว่าอยากจะทำบ้านที่อยู่ใกล้กับบ้านแม่หรือเปล่า ทั้งยังบอกเธอเป็นพิเศษอีกด้วยว่าต่อไปให้พวกเธอสองสามีภรรยากลับไปบ้านแม่ของเธอในช่วงปีใหม่เพราะพวกท่านทั้งสองเคยชินกับการไปเที่ยวต่างประเทศกันเอง ในวันที่สกลเซียมาสู่ขอเธอที่บ้าน บรรดาญาติสนิทมิตรสหายทั้งหมดจึงพากันอิจฉาเธอ งานแต่งเป็นที่เห็นพ้องต้องกันของญาติผู้ใหญ่ ทุกคนต่างพากันบอกว่าเธอโชคดีที่ได้เจอแม่สามีดี

เธอเองก็คิดว่าตัวเองโชคดีมาก ไม่เหมือนบรรดาเพื่อนฝูงที่หากไม่ต้องพึ่งแม่สามีจู้จี้ขึ้นตั้งแต่เข้าย่นเย็น ก็เป็นเรื่องทำนองว่าต้องกลับไปบ้านแม่สามีเพื่อฟังถ้อยคำเจ็บแสบของแม่สามีและคอยดูแลบรรดาญาติผู้ใหญ่ของสามี แม้แต่ในวันหยุดที่หาได้ยาก นอกจากเรื่องเสียใจที่หวงเหม่ยจินเคยพูดกับเธอแล้ว เธอก็รู้สึกว่าไม่ได้มีอะไรจู้จี้จุกจิกมากนัก และตอนนี้แม้แต่เรื่องดังกล่าวเอง หวงเหม่ยจินก็ยังสามารถปล่อยวางได้แล้ว เธอจึงรู้สึกอารมณ์ดีมาก

"จริงสิ ครั้ก่อนตอนไปสู่ขอ ลูกพี่ลูกน้องผู้ใหญ่ที่บ้านแม่เธอมีแฟนหรือยังล่ะ"

หวงเหมยจินหยิบแอปเปิ้ลขึ้นมากปอกเปลือกด้วยมีดเล่มเล็ก หมุนไปเรื่อยๆ ครั้งแล้วครั้งเล่าก็ยังไม่ขาด ทุกครั้งที่เจิ่งหมินชินเห็นเช่นนี้ก็จะรู้สึกประหลาดใจเหลือเกิน เธอตอบไปส่งๆ "ไม่มีค่ะ เธอเพิ่งจบการศึกษาจากโรงเรียนตำรวจ ในโรงเรียนมีการดูแลอย่างเข้มงวด การฝึกซ้อมก็เยอะด้วย เธอไม่มีเวลาไปหาแฟนหรอกค่ะ"

"เด็กผู้หญิงที่สวยขนาดนั้น ในอนาคตอยากเป็นตำรวจหรอเนี่ย" หวงเหมยจินถามด้วยความแปลกใจเล็กน้อย

เจิ่งหมินชินกล่าวยิ้มๆ "เธอกระโดดกระโดดมาตั้งแต่เล็กแล้วละค่ะ ตอนแรกฉันคิดว่าเธอจะไปเรียนที่โรงเรียนกีฬาด้วยซ้ำ ไม่คิดเลยว่าจะไปเรียนโรงเรียนตำรวจโดยไม่บอกกล่าวกันสักนิด คุณป้าของฉันนะกังวลมากเลย"

"ร่ำเรียนแจ่มใสหน่อยก็ดี เป็นตำรวจจะได้สร้างบุญกุศลด้วย" หวงเหมยจินพูดเสียงเบา ระหว่างนั้นก็หันแอปเปิ้ลเป็นชิ้นเล็กๆ วางเอาไว้ในจานตรงหน้าเธอ ก่อนจะหยิบผ้าขนหนูมาเช็ดมือพร้อมกล่าวอย่างอ่อนโยน "นี่เป็นแอปเปิ้ลน้ำผึ้งนำเข้า รสชาติหวานมาก รีบชิมเข้าสิ"

"ขอบคุณค่ะคุณป้า" เจิ่งหมินชินหยิบส้อมคันเล็กมาจิ้มแอปเปิ้ลกินไปสองชิ้นเป็นมารยาท เมื่อเงยหน้าเห็นสีหน้ายิ้มแย้มแฝงความอ่อนโยนของหวงเหมยจินกำลังจ้องมองมา เธอก็วางส้อมลงและรู้สึกกระวนกระวายขึ้นมาเล็กน้อย คราวก่อนหลังจากที่หวงเหมยจินยืมให้เธอแบบนี้โดยไม่พูดอะไร อีกฝ่ายก็ขอร้องเธออย่างหนึ่งจนทำให้เธอต้องตกตะลึงไปหลายวัน กระทั่งคู่นั้นเห็นว่าเธอเหม่อลอยจึงได้ถามว่ามีอะไรในใจหรือเปล่า เธอจึงอ้อๆ อึ้งๆ บอกเขาไป สุดท้ายเขาโกรธจนหน้าเขียวแล้วพุ่งตรงกลับบ้านไปทะเลาะกับหวงเหมยจินทันที ส่วนเธอก็ตามหลังไปด้วยความรู้สึกกระอักกระอ่วนทำอะไรไม่ถูก

"คุณป้า?" เจิ่งหมินชินส่งเสียงเรียกอย่างระมัดระวัง

หวงเหมยจินโน้มตัวเข้ามาใกล้อีกครั้งและเอื้อมมือมากุมมือเธอเอาไว้ สีหน้าอ่อนโยนเจือแวววาวดูรุ่มรวยราวกับน้ำผึ้งที่กลืนเข้าไปในปาก

ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกเหมือนเลือดทั่วทั้งร่างพลันเย็นเฉียบ สายตาที่มัวมัวเหนือศีรษะกำลังวนเวียนอยู่รอบตัว เธอมองไปทางหวงเหมยจินที่กำลังเอ่ยปากพูด

พร้อมดวงตาแดงก่ำและมีน้ำตาไหลออกมาพร้อมกับเป็นเหยื่อที่ตกลงไปในกับดัก
 "ถือว่าป่าขอรับรองเธอแล้วกัน ลูกพี่ลูกน้องผู้หญิงของเธอคนนั้น..."

บทที่ 1

วันจิงเจ้อ* เพิ่งจะผ่านพ้นไปยังไม่ทันถึงวันซุนเฟิง** ไโอโมชินก็ออกจากโรงเรียนไปเป็นข้าราชการอย่างเป็นทางการและเริ่มเข้างานเลิกงานตามกฎ ยกเว้นแต่จะมีคดีแล้ว

หลังจากได้เป็นตำรวจจริงๆ เขากลับไม่มีอะไรทำ เพราะนอกจากที่มีย่อยแต่ละทีมที่มาขอความช่วยเหลือแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้ออกไปหาคดีด้านนอกด้วยตัวเองเลย ไม่เหมือนกับตอนที่เขายังเรียนอยู่ที่ระหว่างทางจะมีวิทยุญาณมาขอให้เขาช่วย เนื่องจากวิทยุญาณไม่สามารถเข้ามาในสถานีตำรวจได้ และตอนนี้เขาก็มีเพื่อนร่วมงานและหัวหน้า ตนเองจึงไม่สะดวกไปหาคดีมาเพิ่มปริมาณงานให้ทุกคน ทั้งยังไม่สามารถทำตามที่ต้องการได้อีกด้วย ทว่าถึงอย่างไร เขาก็ต้องทำงานอยู่ดี

แต่หลังจากผ่านไปหนึ่งเดือนเขาก็รู้สึกว่าเขาเหมือนโจรขโมยเงินเดือนเจียงเจิงฟางเห็นเขาตั้งใจทำงานถึงขนาดนั้นก็จนปัญญา เลยให้คนเอาสำเนาทั้งหมดของคดีเมื่อวันก่อนมาให้เขาดู แทนที่จะรอคำร้องขอความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมงานคนอื่น ไม่รู้หาเรื่องที่สามารถช่วยพวกเขาได้จากคดีด้วยตัวเองยังดีเสียกว่า ในที่สุดไโอโมชินก็คิดว่าตัวเองคู่ควรกับการรับเงินเดือนทุกเดือนแล้ว

* จิงเจ้อ แปลว่าแมลงตื่น เป็นหนึ่งในยี่สิบสี่ฤดูกาลซึ่งอยู่ในฤดูใบไม้ผลิ คือช่วงวันที่ 5, 6 หรือ 7 มีนาคม เป็นวันที่อากาศค่อนข้างอบอุ่น มีฝนประปราย

** ซุนเฟิง เป็นหนึ่งในยี่สิบสี่ฤดูกาลซึ่งอยู่ในช่วงวันที่ 20 หรือ 21 มีนาคม ซึ่งเป็นช่วงที่กลางวันและกลางคืนมีระยะเวลาเท่ากัน

ด้วยเหตุนี้เขาจึงค่อยๆ เคยชินกับชีวิตการทำงาน ความจริงมันก็ไม่ค่อยต่างจากตอนเรียนสักเท่าไร ก็แค่ใช้ชีวิตเรียบง่ายอยู่ระหว่างสถานที่สองแห่งเท่านั้น นอกเสียจากตอนที่เจียงหลียู่ด้วย

ไอโมซินเข้าไปที่กรมตำรวจนครบาลตอนแปดโมงห้าสิบห้านาที ทั้งร่างยังเต็มไปด้วยความง่วงเหงาหาวนอน ได้แต่กลืนหายใจขึ้นบันไดไปอย่างเชื่องช้า

ปีนี้ช่วงจำศีลของเจียงหลียาวนานกว่าปีที่แล้วครึ่งเดือน ด้วยเหตุนี้หลังจากตื่นขึ้นมาจึงเกาะแน่นติดหมอนมาก เขาคิดว่าช่วงนี้ก็ได้มีคดีใหญ่อะไรจึงฉวยโอกาสช่วงสุดสัปดาห์ทำตามใจตัวเองสักสองวัน เช้าวันนี้เจียงหลีปลุกตัวเขาซึ่งอยู่ในอ้อมแขนอีกฝ่ายให้ตื่นก่อนบอกว่าท่านแม่ของเขากำลังเคาะประตูอยู่ ไอโมซินตกใจจนแทบจะกลิ้งลงจากเตียงทันที เจียงหลีเลยเอื้อมมือมาคว้าตัวเขากลับไปพร้อมช่วยเขาแต่งตัวก่อน เขาถึงได้พุ่งไปเปิดประตูถามท่านแม่ว่ามีธุระอะไร

ไอเยวี่เงินจ้องมองเขานาน มองจนเขาหน้าแดงไปหมด ถึงจะรู้ว่าท่านแม่มองไม่เห็นเจียงหลี แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะไม่รู้ว่าบนเตียงของเขามีคนอยู่ เธอน่าจะเห็นเขาเขินอายจึงกระแอมก่อนพูดขึ้นมา "แปดโมงครึ่งแล้ววันนี้ลูกไม่ไปทำงานหรอจ๊ะ"

เขาชะงักไปเล็กน้อยกว่าจะคิดได้ว่าวันนี้เป็นวันจันทร์ ครั้นหันกลับไปถลึงตาใส่เจียงหลี อีกฝ่ายก็ไม่อยู่บนเตียงแล้ว เขาเลยได้แต่หันกลับมาพูดกับท่านแม่อย่างเยือกเย็น "ผมน่าจะ...ลืมหันนาฬิกาปลุก"

"อืม แม่ห่ออาหารเช้าไว้ให้ลูกเรียบร้อยแล้ว ลูกรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าออกไปเถอะ" ไอเยวี่เงินเอ่ยเสียงนุ่ม ก่อนเธอจะหมุนตัวลงปาด้านล่างยังอดเตือนอีกประโยคไม่ได้ "ใส่เสื้อที่มีคอด้วยนะ"

ไอโมซินชะงักไปเล็กน้อย รีบไปหน้ากระจกส่องดูแล้วตะโกนเสียงดังอย่างเหลืออด "เจียงหลี!!!"

"มาแล้วๆ กลับมาแล้ว อย่าเรียกเช่นนั้นสิ คอจะแตกเอาได้นะ" เจียงหลีปรากฏตัวขึ้นด้านหลังเขาพร้อมรอยยิ้มละมุนละไมบนใบหน้า จากนั้นจึงเอื้อมมือมาถูไถลำคอของเขาเพื่อลบร่องรอยโดดเด่นสะดุดตาเหล่านั้นและประทับจูบเบาๆ

ลงบนตำแหน่งเดียวกัน "เอล่ะ ไม่มีแล้ว มองไม่เห็นแล้ว"

ไอโมชินโกรธเจียงหลี่ไม่ลงจึงถลึงตามองเขาแวบหนึ่งแล้วไปเปลี่ยนเสื้อผ้า หิวอาหารเข้าพลางตะโกนบอกว่าจะออกไปแล้ว เขารีบร้อนฟุ้งตัวออกมาก็เห็นรถของเจียงเจิงฟางกำลังรออยู่ที่ประตูบ้าน

ไอโมชินอยากจะถอนหายใจ ทว่าก็ได้แต่ฝืนขึ้นรถไป "ลุงเจียง...อรุณสวัสดิ์ครับหัวหน้า"

"อรุณสวัสดิ์" ถึงเจียงเจิงฟางจะบอกว่าค่อนข้างชินแล้ว แต่การถูกปลุกให้ตื่นมารับคนไปทำงานทั้งที่อยู่ในช่วงผลัดกันหยุดแท้ๆ เขาก็รู้สึกหงุดหงิดอยู่หน่อยๆ

"...ผมเรียกเองก็ได้นะครับ" ไอโมชินนึกได้ว่าวันนี้เป็นวันหยุดของเจียงเจิงฟาง จึงพูดด้วยความเกรงใจเล็กน้อย "ผมจะคุยกับเจียงหลี่ให้เขาไม่ต้องเรียกคุณมารับผมแล้ว"

"ไม่ต้องๆๆ ลุงยินดีมารับนายสุดๆ ไม่ต้องเกรงใจหรอก" เจียงเจิงฟางมีสีหน้าเจ็บปวดครวครว

ไอโมชินก็รู้ดีแต่ใจว่าแม้ตัวเองจะยืนกราน กลับไปเจียงเจิงฟางก็คงถูกด่าอยู่ดีเลยได้แต่ปิดปากเงียบ เปิดกล่องอาหารเข้าด้วยสีหน้าจวนปัญญาและกินอาหารเข้าเปี่ยมรักของท่านแม่จนหมด

ระหว่างทางเจียงเจิงฟางเห็นเขาหัวอยู่หลายที่ก็คิดว่าป็นช่วงจำศีลของบรรพบุรุษตนเองยาวนานไปหน่อย พวกเขาเองก็เป็นคู่แต่งงานใหม่ที่เพิ่งห่างกันไปเป็นช่วงสั้นๆ เจียงเจิงฟางจึงพูดขึ้นมา "วันนี้ลุงยกเลิกวันหยุดไปละ ถึงยังงี้ก็ออกจากบ้านมาแล้ว อีกเดี๋ยวนายตอบบัตรเสร็จก็ไปนอนในห้องพักผ่อนสักพักเถอะ"

ไอโมชินก้มหน้าลงด้วยความอาย "ไม่ต้องหรอกครับ ผมไม่เป็นไร ตั้งแต่พรุ่งนี้ไปผมจะระวังไม่ให้กระทบกับการทำงาน"

ตอนแรกเจียงเจิงฟางยังอยากจะพูดอะไรสักอย่าง แต่ต่อมาเขาก็คิดว่าหุบปากเอาไว้เพื่อความปลอดภัยจะดีกว่า เลยได้แต่ปลอบไอโมชินว่าช่วงนี้ไม่มีคดีอะไร จะพักผ่อนสักหน่อยก็ไม่เป็นไรหรอก ไอโมชินเลยพยักหน้าเป็นการตอบรับ

สุดท้ายเจียงเจิงฟางก็ส่งเขาลงรถตรงประตูทางเข้าด้วยความใส่ใจ
"นายไปตอกบัตรก่อนเถอะ ลุงจะไปซื้ออาหารเช้า"

"เอ่อ คุณยังไม่ได้กินอาหารเช้าหรือครับ" ไอโมซินที่กำลังจะลงจากรถ
ชะงักไปเล็กน้อย

เจียงเจิงฟางคิดในใจว่าท่านบรรพบุรุษถึงขั้นยกเขาขึ้นจากที่นอนด้วย
กลัวว่าจะมารับอีกฝ่ายไม่ทัน มีหรือจะให้เขาได้กินอาหารเช้าอย่างสบายใจ แต่
ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังยกยืมและพูดว่า "ปากลุงมันอยากกินชาลาเปาร้านข้างหน้า
นั่นนะ ลุงจะไปซื้อสักสองสามลูกแล้วค่อยกลับมา นายรีบไปตอกบัตรเถอะ"

ไอโมซินลงรถไปอย่างจนปัญญา ในใจก็กดดันว่าเจียงหลี่เข้าไปเข้ามา
หลายรอบรอบและตัดสินใจว่าเย็นนี้จะไม่ยอมให้เขาขึ้นเตียงเด็ดขาด

ตอกบัตรเสร็จก็เข้าไปในห้องทำงาน เขานั่งลงเปิดรายงานคดีเมื่อวันก่อน
เพื่อยืนยันว่าพวกเขาจำเป็นต้องเข้าไปแทรกแซงหรือไม่ ขณะที่ไอโมซินหนีบ
แฟ้มคดีเตรียมจะไปชงชาสักแก้ว อวี้จิ้งเอนก็เดินเข้ามาจากด้านนอก "รุ่นพี่ไอ
มีคนมาหานายนะ"

ไอโมซินเงยหน้ามอง คนคุ้นเคยคนหนึ่งโผล่หัวออกมาจากด้านหลังอวี้จิ้งเอน
พร้อมส่งรอยยิ้มให้เขา

"อ้ออัน?" ไอโมซินประหลาดใจเล็กน้อย เขาวางแฟ้มคดีลง "เธอมาได้ยังไงนะ"

"พอดีฉันถูกส่งมารอรายงานของหมอซึ่งประมาณสองสามวัน หยวนชวน
เลยขอให้ฉันมาหานาย ใครใช้ให้นายไม่ไปแม้กระทั่งงานกินเลี้ยงเรียนจบละ"
เจียงอ้ออันยกยืมเดินเข้ามา เธอไม่เคยเห็นหน่วยคดีพิเศษสังกัดกองงานบุคคล
ในตำนานจึงมองดูด้วยความสงสัยใคร่รู้ มองแวบแรกก็ดูเหมือนห้องทำงานธรรมดา
ไม่เหมือนแผนกอาชญากรรมที่มีประตูหน้าต่างให้บรรดาเพื่อนร่วมงานเข้าออกได้
ตลอดเวลา และไม่เหมือนสำนักงานบริหารที่มีที่นั่งเรียงกันเต็มไปหมด ถึงแม้
ห้องทำงานของหน่วยคดีพิเศษจะไม่ได้ใหญ่โต ด้านในก็มีโต๊ะทำงานเพียงสี่ตัว
เท่านั้น แต่เห็นได้ชัดว่าที่ว่างค่อนข้างกว้างขวาง ด้านในยังมีห้องทำงานของ
หัวหน้าหน่วยติดกับห้องชงชาอีกต่างหาก เธอกวาดตามองแวบหนึ่งก็เห็นว่า
มีเครื่องชงกาแฟ ตู้เครื่องดื่ม ตู้เย็น ตู้ชา ขนมขบเคี้ยว และบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป

อยู่ไม่น้อย องค์ประกอบนี้สามารถทำให้บรรดาเพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ ที่เพิ่งแยกย้ายกันไปอีกจาดาร์วอนได้เลยทีเดียว

"ตอนนั้นมีคดีพอดิเลยกำลังยุ่ง ขอโทษด้วยนะ" ไอโมชินส่งยิ้มให้เธอเช่นกัน เขาเพิ่งจบการศึกษาได้ประมาณครึ่งปีแต่กลับรู้สึกเหมือนไม่ได้เจอเพื่อนร่วมชั้นมานานแล้ว

ปีก่อนเขาเก็บหน่วยกิตทั้งหมดและจบการศึกษาก่อนกำหนด โดยที่เจียงเจิงฟางช่วยเขาเลี้ยงการฝึกบนยอดเขาเจิงกงเป็นเวลาสามเดือน จากนั้นเขาก็สอบผ่านการทดสอบพิเศษของตำรวจและได้เข้าสู่หน่วยคดีพิเศษสังกัดกองงานบุคคลในกรมตำรวจนครบาลทันที

ถึงสวีย่วนชวนจะเคยประท้วงที่เขาจบการศึกษาก่อนกำหนดโดยไม่บอกกันสักคำ แต่ตอนนั้นก็มีความยุ่งยากคดีหนึ่งพอดิ เขายุ่งจนหัวหมุนและไม่มีเวลาไปสนใจเรื่องมิตรภาพ เพราะนั่นเลยได้แต่ใช้วิธีที่จัดการกับขุนให้หมิงมาจัดการกับสวีย่วนชวน โชคดีที่นิสัยใจคอของสวีย่วนชวนเป็นผู้ใหญ่กว่าขุนให้หมิงมาก อีกฝ่ายเพียงแค่พรวดพาดิไม่กี่ประโยคอย่างน้อยไอโมชินก็ควรหาเวลามารวมตัวกับพวกตนบ้าง พอทุกคนแยกย้ายกันไปการเจอหน้ากันก็ไม่ใช่เรื่องง่ายอีกแล้ว

ไอโมชินเองก็เข้าใจตรงจุดนี้และรับปากอย่างจริงจังว่าเขาจะไปเข้าร่วมงานเลี้ยง แต่สุดท้ายเขาก็เกิดอุบัติเหตุกระดูกขาขวาหักจนต้องถูกส่งไปนอนโรงพยาบาลถึงครึ่งเดือน เขาต้องคอยปลอบเจียงหลีที่กำลังโกรธและท่านแม่ที่เป็นกังวล รวมถึงต้องขัดขวางเหล่าบรรพบุรุษอีก ไหนเลยจะมีเวลาไปงานเลี้ยงรวมตัวได้ ต่อมาสวีย่วนชวนได้ยืนยันว่าเขาอยู่ที่โรงพยาบาลก็เลยมาเยี่ยมเขาพร้อมเว่ยอันฉี และยอมปล่อยเรื่องที่เขาไม่ไปงานเลี้ยงรวมตัวไป

วันนั้นเจียงอี้อันไม่ได้มาด้วย บอกตามตรงเขายังคิดว่าคงไม่มีโอกาสได้เจอเธออีกแล้ว แต่สุดท้ายไม่นึกเลยว่าเธอจะเป็นเพื่อนร่วมชั้นคนแรกๆ ที่เขาได้พบหลังจากเรียนจบ

"แล้วดีล่ะ อันฉีบอกฉันว่านายเข้าโรงพยาบาลนี่นา" เจียงอี้อันทำหน้าจุนใจ "ขาของนายหายดีแล้วหรือ"

"อืม ก็แค่กระดูกหักนะ เรื่องเล็ก" ไอโมชินตอบกลับไปตามความจริง

จากนั้นเจียงอ้ออันก็เล่าเรื่องสถานการณ์ปัจจุบันของบรรดาเพื่อนร่วมชั้นให้เขาฟังอีกครั้ง คุยกัณฑ์ประมาณสิบนาทีเขาก็รู้สึกว่าเขาน่าจะจะมีเรื่องอยากคุยกับเขา

"เธอกินข้าวเข้ามาหรือยัง" ไอโมชินถามเธอ

เจียงอ้ออันได้ยื่นเขาถามขึ้นมาอย่างกะทันหันก็ชะงักไปก่อนตอบ "...ยังเลย"

"อันฉันบ่นตั้งหลายครั้งว่าเธอไม่กินข้าวเข้า ถ้าเธอยังพอมีเวลาก็ไปดื่มกาแฟด้วยกันหน่อยมัย" ไอโมชินวางแฟ้มคดิกกลับไปบนโต๊ะ เมื่อเห็นเธอลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนพยักหน้า เขาก็หันกลับไปพูดกับอวี่จิ้งเอน "พอวี ผมออกไปแป๊บหนึ่งนะ วันนี้หัวหน้าผลงาน ที่ช่วยจัดการให้ผมหน่อยนะครับ"

"ไม่มีปัญหา" อวี่จิ้งเอนทำท่าโอเค ไอโมชินจึงพาเจียงอ้ออันออกไป

ตึกที่อยู่ถัดไปเป็นอาคารพาณิชย์ ด้านในมีชั้นหนึ่งเป็นร้านกาแฟให้คนในนี้พาแขกมาพูดคุยกันโดยเฉพาะ เจียงเจิงฟางให้บัตรผ่านประตูเข้ามาหนึ่งใบแล้วบอกว่าด้านในตึกมีบริษัทย่อยของสกุลเจียงอยู่แห่งหนึ่ง อาหารเข้าอาหารเที่ยง และกาแฟของที่นี่ต่างก็ไม่เลวเลยพาเขาไปดื่มกาแฟหลังเลิกงานเป็นครั้งแรก

ไอโมชินสั่งกาแฟมาหนึ่งแก้วแล้วส่งสัญญาณให้เธอสั่งอาหารเข้ามาระหว่างที่เธอกำลังกินอาหารอยู่เงียบๆ เขาก็ทำหน้านิ่งตอบข้อความที่เจียงเจิงฟางถามเขาด้วยความกังวลว่าเขาออกไปกับผู้หญิงคนไหน มีความสัมพันธ์อย่างไร และมีเรื่องอะไรกัน

ตอนแรกเจียงอ้ออันคิดว่าจะกินแค่นี้ก็คำ แต่พอเห็นไอโมชินเอาแต่จ้องเธออยู่ตลอดก็นึกได้ว่าเว่ยอันฉีเองก็มาจ้องเธอกินอาหารเข้าให้เสร็จแบบนี้เหมือนกัน ดังนั้นเธอจึงกินอาหารเข้าจนหมดด้วยความรู้สึกซาบซึ้งใจนิดๆ และจนปัญญาหน่อยๆ

พอไอโมชินเห็นว่าเธอกินอาหารไปได้พอสมควรแล้วเลยเอ่ยปากถาม "เธอมาหาฉันมีธุระอะไรหรือ"

เจียงอ้ออันยกยิ้มเขินอายเล็กน้อย เธอหยิบกระดาษทิชชูขึ้นมาเช็ดปากนั่งตัวตรงและตอบกลับไป "อืม ความจริงมันก็เป็นแค่เรื่องเล็กๆ นะ แต่ฉันค่อนข้างสนใจก็เลยอยากมาขอคำแนะนำจากนายหน่อย"

ไอโมชินพยักหน้าเป็นสัญญาณให้เธอพูดต่อไป เจียงอ้ออันเห็นว่าเขาไม่ถือสาถึงได้พูดต่อ "ฉันขอถามนายหน่อยสิว่าวิวาห์มีจริงหรือเปล่า"

มือของไอโมชินที่กำลังถือถ้วยกาแฟอยู่หยุดชะงัก เขาคุ่นคิดอยู่สักพักกว่าจะตอบเธอกลับไป "มันก็มีอยู่จริงนะ แต่สมัยนี้คนที่รู้ว่าจริงๆ วิวาห์มีจริงยังงี้ก็มีอยู่ไม่มากหรอก บางคนก็เอาวันเดือนปีเกิดใส่ของแต่งให้คนอื่นหยิบขึ้นมา บางคนก็มีคู่หมั้นคู่หมายที่กำหนดไว้แล้ว สามารถแลกเปลี่ยนวันเดือนปีเกิดและจัดพิธีแต่งงานอย่างเป็นทางการได้ แต่ความจริงทั้งหมดนี้ไม่มีทางจัดวิวาห์ได้จริงๆหรอก มันก็เป็นแค่การปลอมโยนคนที่ยังมีชีวิตอยู่นิดๆ หน่อยๆ เท่านั้นแหละ"

เจียงอ้ออันถอนหายใจพร้อมยิ้มด้วยความกระอักกระอ่วนเล็กน้อย "ฉันก็ดีขึ้นยังกังวลอยู่เลยว่าถ้าทำพิธีอะไรไปแล้วจริงๆ จะกลายเป็นการแต่งงานกับผีไป"

"ทำไมเธอถึงมาถามเรื่องนี้ล่ะ" ไอโมชินเห็นเธอรู้สึกโล่งอกขึ้นมาจริงๆ ก็อดถามอีกประโยคไม่ได้

"ฉันมีลูกพี่ลูกน้องที่โตมาด้วยกันจนไม่ต่างจากพี่สาวแท้ๆ คนหนึ่งนะ เร็วๆ นี้เธอกำลังจะแต่งงานแล้ว" เจียงอ้ออันคิดถึงลูกพี่ลูกน้องที่อดรู้สึกกังวลนิดๆ ไม่ได้ "ตอนสู่วอฉันก็อยู่ในเหตุการณ์ด้วย ดูท่าทางว่าพี่พ่อแม่สามีของเธอก็โอเคในขนาดนั้นจะใจดีกับเธอมาก แต่ปรากฏว่าอาทิตย์ต่อมาเธอก็มาร้องไห้กับฉัน บอกว่าก่อนจะแต่งงานว่าพี่แม่สามีคนนั้นอยาก让她เข้าพิธีวิวาห์กับพี่ชายที่ตายไปแล้วของคู่หมั้นเธอ บอกว่ามันก็แค่พิธีเท่านั้น ถ้าสองพี่น้องได้มีภรรยาที่ดีแบบเธอ แม่สามีคงตายตาหลับได้"

"เธอปฏิเสธไปแล้วใช่ไหม" ไอโมชินเองก็มักจะได้ยินเรื่องแบบนี้อยู่บ่อยๆ คนส่วนมากก็ทำเพื่อความสบายใจเท่านั้น แต่ยังไงมันก็ไม่ใช่วิธีที่ดีอะไร

"เปล่า เธอตอบตกลง" เจียงอ้ออันกลอกตา "พี่สาวฉันไม่ค่อยเชื่อเรื่องพวกนี้แต่ก็คิดว่ามันแปลกๆ อยู่หน่อย เธอถูกว่าที่แม่สามีรบเร้าอยู่ตลอดเวลา สุดท้ายเธอก็คิดว่าแค่บอกวันเดือนปีเกิดให้ไปกรอกลงทะเบียนสมรสเฉยๆ คนเฒ่าคนแก่ก็แค่ต้องการความสบายใจ ไม่จำเป็นต้องได้เถียงกันเพราะเรื่องนี้ ก็เลยผินใจตอบตกลงไป แต่ไม่ว่าจะพูดอย่างไรการถูกบังคับก็ไม่ใช่เรื่องน่ายินดี พอกลับไปแล้วถูกคู่หมั้นถามเข้าก็เล่าให้เขาฟังจนหมด ไม่คิดว่าคู่หมั้นของเธอจะโกรธจนพาเธอ

กลับไปที่บ้านทันที แถมยังตำแม่ตัวเองสาดเสียเทเสียแล้วแง่งวันเดือนปีเกิดของพี่สาวฉันกลับมาด้วย ทะเบียนสมรสก็ฉีกทิ้ง เธออับอายสุดๆ ส่วนคุณแม่เธอก็โกรธมาก ว่าที่แม่สามีก็เอาแต่ร้องไห้ หลังกลับบ้านมาคุณแม่ของเธอก็ยังโมโหอยู่ เธอรู้สึกน้อยใจก็เลยมาอยู่กับฉันสักสองสามวัน เธอไม่กล้าเล่าให้แม่ฉันฟังก็เลยมาร้องไห้กับฉันแทน"

ไอโมชินขมวดคิ้วเล็กน้อยตอนที่ไฉนเธอบอกว่าลูกพี่ลูกน้องตอบตกลง "ถ้าแค่เขียนวันเดือนปีเกิดลงไปทะเบียนสมรสก็ไม่น่าจะเป็นวิชาที่จริงจังหรอก แต่เรื่องแบบนี้เลี้ยงได้ก็ควรเลี้ยง เพราะเธอไม่รู้ว่ามีฝ่ายจะพูดอย่างทำอย่างแล้วไปทำอย่างอื่นลับหลังหรือเปล่า ยิ่งกว่านั้นคุณแม่พี่สาวของเธอก็ไม่ยินยอมด้วย เธอไปเกลี้ยกล่อมให้พี่สาวปรึกษากับคุณแม่ให้ดีเถอะ เรื่องแบบนี้มักจะต้องเป็นความสมัครใจของทุกคน ไม่อย่างนั้นก็จะกลายเป็นภัยร้ายแฝงเร้นในงานแต่งงานของพวกเขาเอง"

เจียงอ้ออันไฉนเขาตอบอย่างจริงจังขนาดนี้ก็พยักหน้าแสดงความคิดเห็นอย่างจริงจังเช่นกัน "ฉันรู้แล้ว ฉันจะไปเกลี้ยกล่อมให้เธอไปปรึกษาคู่หมั้นดี"

"งั้นเธอก็ไม่ต้องกังวลแล้วละ ถ้ายังมีเหตุการณ์อะไรอีกเธอก็โทรหาฉันได้ตลอดเลยนะ" ไอโมชินพูดกับเธอด้วยความอ่อนโยน "ถ้าฉันไม่รับโทรศัพท์ก็ส่งข้อความมาได้เลย มีเวลาแล้วฉันจะอ่านเอง"

เจียงอ้ออันไฉนเขาพูดเช่นนั้นก็ส่งบลอสส์พักก่อนพูดขึ้น "ฉันคิดว่า... นายไม่ค่อยอยากสนใจฉันซะอีก"

"จะเป็นแบบนั้นได้ไง พวกเราเป็นเพื่อนกันนี่นา ในโรงเรียนฉันก็มีพวกเธอเป็นเพื่อนแค่นี้เองนะ" ไอโมชินตอบกลับเธอไปซ้ำๆ

รอยยิ้มและท่าทางของไอโมชินเป็นธรรมชาติมาก เจียงอ้ออันนี่ก็ถึงวันที่พวกเธอได้รู้จักกัน ทุกคนต่างก็ตกใจแทบตาย หลังจากนั้นไม่กี่วันเมื่อไอโมชินกลับมาที่โรงเรียน เขาก็วิ่งเอาลิปสติกแท่งใหม่มาให้เธอและบอกว่าเขาคืนให้

เธอรออยู่หลายวันกว่าเขาจะกลับมาโรงเรียนจึงรู้สึกดีใจนิดๆ แต่เธอก็ยังจำคำพูดของหูเย่นเจ้อในคืนวันนั้นได้ตลอด ถ้อยคำวนเวียนอยู่ในใจมานานจนสุดท้ายก็ได้ถามเขาว่อยากไปกินข้าวเย็นด้วยกันหรือเปล่าอย่างที่ต้องการ

ไอโมชินพยักหน้ายิ้มกล่าวว่าเขานัดกับสวีหย่วนชวนเอาไว้นี้แล้ว ตอนเย็นทุกคนจะไปกินข้าวด้วยกัน เธอคิดไปคิดมากก็ไม่แน่ใจว่าไอโมชินเข้าใจความหมายของเธอหรือเปล่า จึงรวบรวมความกล้าถามเขาอีกครั้ง

'ฉันมีตัวหนึ่งที่ยังไม่ได้ใช้อยู่สองสามใบ ไปดูด้วยกันมั้ย'

'แฟนหนุ่มของฉันเป็นคนขี้เหิง ถ้าไปดูหนึ่งกับผู้หญิงสวยๆ เขาต้องโกรธแน่ขอโทษด้วยนะ'

เจียงอี่อันจำคำตอบในตอนนั้นของไอโมชินได้เสมอจึงรู้สึกสบายใจด้วยเหตุนี้เธอจึงฝืนหยิบตัวหนึ่งสองใบออกมาดมมันให้เขา 'อะ งั้นนี่ให้นายกับแฟนของนายไปดูแล้วกันนะ'

ไอโมชินไม่ได้ปฏิเสธแถมยังบอกว่าจะเลี้ยงกาแฟเธอเป็นการตอบแทน ด้วยหลังจากเลิกเรียนเขาก็ถือลาเต้ร้อนมาให้เธอจริงๆ ถึงเธอจะยิ้มและรับเอาไว้แต่ในใจก็รู้สึกหตุหนิดๆ มาตลอด แถมยังรู้สึกแปลกๆ หลังจากที่ยับอายขายหน้ามาด้วย จากนั้นเธอก็มาเจอไอโมชินแค่ตอนที่เวย์อันฉีชวนเธอมาเท่านั้น แต่ท่าทางที่ไอโมชินมีต่อเธอกลับไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปเลย ขณะที่เธอกำลังพิจารณาสภาพจิตใจของตัวเองเธอก็คิดมาตลอดว่าไอโมชินน่าจะเห็นเธอเป็นเพื่อนร่วมชั้นธรรมดาเท่านั้น กระทั่งจบการศึกษาความคิดนี้ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นตอนนั้นเมื่อได้ยินเขาบอกว่าเห็นเธอเป็นเพื่อน เธอจึงได้รู้สึกโล่งใจขึ้นมาจริงๆ

เจียงอี่อันยกยิ้มโล่งอกแต่ก็อดถอนหายใจออกมาอีกครั้งไม่ได้ ท่าทางผ่อนคลายลงเล็กน้อย "บอกตามตรงนะ ตอนนั้นฉันตกใจหมดเลย ตอนอยู่ในโรงเรียนมีหลายคนที่ยากจิบฉัน ไม่ง่ายเลยกว่าจะเจอคนที่ถูกใจสักคน แต่ปรากฏว่าคนนั้นดันมีแฟนหนุ่มซะได้"

ไอโมชินไม่คิดว่าเธอจะพูดถึงเรื่องเก่าขึ้นมาเลยยิ่งไปนิดหน่อยก่อนกล่าวด้วยรอยยิ้ม "ตั้งนานขนาดนี้แล้ว ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าเธอยังคิดมากเรื่องนี้อีก"

"แค่ปลงตกนิดหน่อยเท่านั้นแหละ ทำไมฉันกับอันฉีจะต้องมาชอบผู้ชายที่ชอบเพศเดียวกันด้วยนะ" เจียงอี่อันกลอกตา เธอกอดดอกพลางเอียงศีรษะครุ่นคิดก่อนเอ่ยปากพูดอีกครั้ง "ในเมื่อพวกเราเป็นเพื่อนสนิทกัน ถ้าฉันมีเรื่องกลุ้มใจ

ก็สามารถถามหาความเห็นของนายได้ใช่ไหม"

"เมื่อไหร่ล่ะหรือ" ไอมะชินมองเธอด้วยความสนใจ

"มันไม่เหมือนกัน อันนั้นฉันขอคำแนะนำแบบมืออาชีพของนาย" เจียงอ้ออันตอบกลับอย่างจริงจัง

"นั่นเธอที่ว่ามาสิ มีเรื่องอะไรที่เธอไม่ได้ถามฉันแล้วอยากถามฉันเหรอ"

ไอมะชินยกมือเรียกพนักงานมาเติมกาแฟให้พวกเขาอีกรอบ

"เพราะถามฉันมันน่าอายเกินไปต่างหาก" สีหน้าของเจียงอ้ออันลำบากใจเล็กน้อย "นายเองก็รู้ว่าเจียงหนิงชวนตามจับอันฉีมาตลอดใช่ไหม"

"แน่สิ แต่อันฉีปฏิเสธเขาไปหลายรอบแล้วไม่ใช่เหรอ" ไอมะชินต้องจำได้อยู่แล้วว่าหลังจากที่ถูกหุ่เยียนเจ๊ทั้ง เจียงหนิงชวนก็ตามจับเว่ยอันฉีอย่างใจแข็งถูกปฏิเสธไปหลายครั้งก็ไม่คิดเป็นจริงเป็นจัง ตอนอยู่ในโรงเรียน ขอแค่ช่วงเที่ยงมีเวลาวางเขาก็จะมากินข้าวเพื่อคุยกับพวกเขาทั้งสี่คนเป็นประจำ เว่ยอันฉีกับเจียงหนิงชวนเองก็หยอกล้อกันเหมือนปกติโดยไม่มีความกระอักกระอ่วน แต่เขาเคยได้ยินสวี่เหว่นชวนบอกว่าเวลาอยู่ในที่ส่วนตัวเจียงหนิงชวนจะตามจับเว่ยอันฉีอย่างเอาเป็นเอาตาย จนกระทั่งเรียนจบก็ยังไม่ยอมถอยใจ

"ใช่ แต่ช่วงนี้เขาเปลี่ยนมาตามจับฉันแล้ว" เจียงอ้ออันกล่าวด้วยความกลัวในใจ

ไอมะชินแทบจะพ่นกาแฟออกมา เขาพูดไม่ออกบอกไม่ถูก ได้แต่มองเธออยู่นานกว่าจะถามอีกครั้ง "เขายอมแพ้กับอันฉีแล้วเหรอ"

"เหมือนจะเป็นงั้นนะ..." เจียงอ้ออันหวนนึกถึงเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ในช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมา "ความจริงก่อนหน้านี้เขาก็กินข้าวกับฉันบ่อยๆ อยู่แล้วแต่ก็สนใจเรื่องของอันฉีตลอด บางทีก็ถามความคิดเห็นของฉันด้วย แต่ครั้งปีมานี้ตอนที่นัดฉันออกไปกินข้าวเขาก็ไม่เคยพูดถึงอันฉีเลย ตอนแรกฉันก็ไม่ได้คิดอะไรมาก จนกระทั่งเขาเริ่มพาฉันไปกินข้าวเที่ยง นัดฉันไปดูหนัง ซื้อของให้ฉัน ต่อให้ฉันปัญญาอ่อนแค่ไหนก็ยังรู้สึกว่าเขาผิดปกติเลย"

ไอมะชินรู้จักนิสัยของเจียงหนิงชวน ถ้าพูดแบบหยาบคายหน่อยก็คืออวดดีแต่ความจริงก็เป็นคนเข้มแข็งมากและมีนิสัยทะนงตัวอยู่นิดหน่อย แต่ก็คงไม่ถึงกับ

ตามจีบเว่ยอันฉีไม่ติดเลยเปลี่ยนมาจีบเจียงอี่อันเป็นการเอาคืนหรือ

"เธอน่าจะรู้จักนิสัยของหญิงชนตีกว่าฉันนะ ในเมื่อเขาตามจีบเธอก็น่าจะจริงจังแหละ" ไอโมซินไม่ได้พูดแทนเขา เจียงอี่อันที่รู้จักเจียงหญิงชนตีก่อน ไอโมซินก็น่าจะรู้ดีแก่ใจอยู่แล้ว

"เพราะฉันจนถึงได้กลุ่มใจ" เจียงอี่อันเติมน้ำตาลในกาแฟของตัวเองด้วยสีหน้าขมขื่น พอเติมไปถึงช้อนที่สามไอโมซินก็เลื่อนกระปุกน้ำตาลออกเสีย

"ฉันเธอคิดว่าเขาเป็นยังไงบ้าง" ไอโมซินถามอย่างอดทน ขณะเลื่อนกระปุกน้ำตาลไปยังจุดที่เธอเอื้อมมือไปไม่ถึงภายใต้สายตาคับแค้นใจของเจียงอี่อัน

"ก็...เป็นเพื่อนที่ไม่เลวนะ แต่จู่ๆ ก็เปลี่ยนมาตามจีบบแบบนี้ ฉันเลยไม่รู้ว่าควรจะทำยังไงดี แล้วก็ไม่สะดวกไปถามอันฉีด้วย เธอจะต้องอยากจับคู่พวกเราจนแทบทนไม่ไหวแหละ" เจียงอี่อันตอบด้วยความกลุ้มใจ

"ปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาติไม่ได้เหรอ เขาตามจีบเธอก็ส่วนตามจีบไม่ได้บังคับให้เธอตอบรับเนี่ย ถ้าเธอรู้สึกลำบากใจก็ปฏิเสธขำๆ ละ นิสัยของเขาก็ใช้ว่าจีบไม่ติดแล้วจะเป็นไม่ได้แม้แต่เพื่อนกันสักหน่อย" ไอโมซินเองก็ไม่รู้ว่าตัวเองจะมีวันที่ต้องมาเป็นที่ปรึกษาเรื่องความรักเหมือนกัน ขณะนั้นโทรศัพท์มือถือก็สั่นไม่หยุด เขาชี้เกยจตอบกลับเลยกดลงบนข้อมือ

เชื่อว่าคุณจะไม่รู้จักเจียงอี่อันสักหน่อย ถ้าคุณยังให้ลุงเจียงถามต่อไปอีกตอนเย็นก็ไม่ต้องมาแล้วนะ

ไอโมซินดื่มกาแฟไปหนึ่งอีก เมื่อเห็นว่าโทรศัพท์เจียบไปก็ยกยืมเติมน้ำตาลใส่กาแฟของตัวเองไปช้อนหนึ่ง

เจียงอี่อันคิดอยู่สักพักก็รู้สึกว่ามีเหตุผล เจียงหญิงชนตเองก็ไม่ได้ทำอะไรมากไป ก็แค่ 'ถือโอกาส' ซื้อมือถือไฟหรือซูปมาล่าที่เธอชอบกินมาให้ในตอนกลางวันหรือตอนเช้าเวรเท่านั้นเอง นัดเธอไปดูหนังก็เป็นเรื่องธรรมดาตามกฏเกณฑ์มอตุ๊กตาที่ตัวเองเก็บสะสมไว้ให้เธอด้วย ที่สำคัญที่สุดก็คือท่าทางของเขาไม่ได้เปลี่ยนไปเลย เขาและเธอยังคงทำให้กันและกันขายหน้าและหัวเราะอีกฝ่ายอยู่เป็นประจำ ไม่ได้มีท่าที่เปลี่ยนไปเพราะจีบเธอเลย

"ที่นายพุดมาก็ถูก จันจันก็...ปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาติก่อนแล้วกัน" เจียงอ้ออันยกยิ้มขึ้นมา "ตอนแรกฉันอยากถามหยวนชวนสักหน่อย แต่ฉันคิดว่า ถ้าเจียงหนิงชวนตามจีบฉันจริงๆ ก็น่าจะบอกหยวนชวนไปตั้งนานแล้ว แบบนี้ ไม่ใช่ว่าฉันมาประเคนให้เขาถึงที่หอรอกหรือ"

เธอไม่รอให้ไอโมซินเปิดปากก็หยิบใบเสร็จขึ้นมา "ขอใจที่พี่จันพุด ตั้งเยอะตั้งแยะนะ เดี่ยวฉันเลี้ยงกาแฟเอง"

ไอโมซินยกยิ้มส่ายหน้า แต่ก็ไม่ได้เอื้อมมือไปแย่งใบเสร็จ "ถึงยังงี้ เธอก็ต้องอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน ไว้วันไหนเธอมีเวลา ตอนที่จันคอยเลี้ยงเธอก็ที่ แล้วกัน เอาข้าวเที่ยงมากินที่ห้องทำงานพวกเราก็ได้ ใบเสร็จวันนี้ไม่ต้องจ่าย หอรอก"

ไอโมซินลุกขึ้นยืนโดยไม่รอให้เจียงอ้ออันได้โต้แย้งก่อนเอ่ยเบาๆ "ฉันไม่ต้อง จ่ายตั้งค้เวลามากินข้าวที่นั่นนะ"

เจียงอ้ออันเบิกตาโตอย่างไม่อยากเชื่อ "จริงปะเนี่ย"

"จริงสิ ฉันมีบัตรนะ" ไอโมซินโบกบัตรผ่านประตูที่หยิบออกมาจาก กระเป๋าเสื้อ จากนั้นก็หยิบใบเสร็จเดินไปที่เคาน์เตอร์แล้วรูดบัตรผ่านประตู เดินออกไป

"แบบนี้เรียกว่าไม่ต้องจ่ายเงินหรือ ที่จริงคือไปติดบัญชีกับเจ้าของ บัตรผ่านประตูนี้ใช่ไหม" เจียงอ้ออันถลึงตามองเขา

"ใช่ แต่บัตรผ่านประตูใบนี้ไม่ใช่ของฉันหอรอก" ไอโมซินหย่อนบัตรผ่านประตู กลับลงไปในกระเป๋าเสื้อด้วยความขบขัน

ตอนแรกเจียงอ้ออันก็อยากจะหยอกว่าใช่ของแฟนหนุ่มเขาหรือเปล่า แต่ เมื่อคิดถึงคำพูดของหูเยียนเจ้ออีกครั้งก็ไม่กล้าถามออกไป ไอโมซินดูออกว่า เธอกำลังคิดอะไรอยู่ก็เลยพูดอย่างสบายๆ "ของบ้านแฟนฉันเอง บริษัทของ พวกเขาอยู่ในตึกนี้"

"ว้าววว" เจียงอ้ออันร้องว้าวยาวเหยียดและให้ความร่วมมืออย่างดีด้วย การหยอกล้อเขา "ที่แท้ก็เป็นคนใหญ่คนโตหล่อรวยสินะ"

"ประมาณนั้นแหละ" ไอโมซินยกยิ้มออกมา หลังจากที่เขาพูดว่า

'บ้านแพน' ก็ล้มผัสได้ว่าเจียงหลีมีความสุขขึ้นมา

เจียงอีอันไม่เคยเห็นไอโมซินยิ้มแบบนี้มาก่อน แต่ไหนแต่ไรเขามักจะปฏิบัติต่อคนอื่นด้วยความอ่อนโยน สุภาพ และมีมารยาท ต่อให้รวมกลุ่มกินเหล้า หยอกล้อกับทุกคนก็จะเป็นคนที่มีลิมิตมากที่สุดอยู่ดี เธอไม่เคยเห็นไอโมซินแสดงสีหน้าอบอุ่นและมีรอยยิ้มเปี่ยมความรู้สึกแบบนี้มาก่อน

"นายคงต้องชอบแพนหนุ่มของนายมากแน่ๆ" เจียงอีอันพูดออกไปโดยไม่รีบมีขลุ่ย พูดเสร็จแล้วถึงได้รู้สึกตัวเองเหมือนจะไม่ระวังคำพูดไปหน่อย แต่ไอโมซินก็ยิ้มอีกครั้ง

"ใช่" เขาตอบกลับไปสบายๆ พร้อมรอยยิ้มอ่อนโยนและเต็มไปด้วยความรู้สึก

เจียงอีอันเองก็ยิ้มตามเช่นกัน เธอพูดด้วยความอิจฉาหน่อยๆ "โชคดียังถ้าพรุ่งนี้ฉันตอบรับเจียงหนิงชวน มันต้องเป็นเพราะนายแน่ๆ"

"ฉันไม่ยอมเป็นแพะรับบาปหรอก อีกเดี๋ยวเธอไปซื้อนมแอปเปิ้ลของโกลดั้นที่ซูเปอร์ฯ ด้วยนะ หมอช่งชอบอันนั้น แอบยัดไปให้เขาหน่อยแล้วเขาจะคุ้ยง่ายมากเลย" ไอโมซินแถมเคล็ดลับการรับมือกับหมอช่งให้ซ้ำๆ เขาโบกมือให้เธอ หลังจากได้รับรอยยิ้มซาบซึ้งกลับมาต่างฝ่ายต่างก็แยกย้ายกันไปยังห้องทำงานของตัวเอง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3WaP6la>